

Arrest

nr. 247 887 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BUEKENHOUT
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 Schaarbeek

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat L. BUEKENHOUT die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).”

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven en zijn bedrieglijke verklaringen aangaande zijn beweerde verblijfplaatsen en profiel. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad in het arrest nr. X van 16 april 2019.

Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek verklaart gelogen te hebben bij zijn vorig verzoek. Hij zou in werkelijkheid wel kunnen lezen en een vijftal jaar in Teheran hebben gewoond. Bij terugkeer naar Afghanistan zou hij problemen hebben gekend met de taliban omwille van de nonkel van zijn vrouw.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een schoolattest, twee documenten van Iran waaruit blijkt dat hij vanuit Iran naar Afghanistan werd gerepatriëerd en een envelop waarmee deze documenten hem werden verstuurd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal nu hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in zijn verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de aangaande vaststellingen.

Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn verblijfplaatsen en profiel. Verzoeker heeft aldus gepoogd de bevoegde instanties intentioneel te misleiden. Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij van in het begin zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. Dat verzoeker naar slecht advies geluisterd heeft, biedt hiertoe geen verschoning. En vormt, zoals in de bestreden beslissing op gewezen wordt, geen verklaring voor de vaststelling dat verzoeker deze feiten ook naliet te vertellen tijdens zijn eerst volgend verzoek om internationale bescherming, hoewel hij tijdens de gehoren in het kader van zijn eerste verzoek én in de beslissing die het CGVS nam in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds uitvoerig gemotiveerd werd hoe belangrijk het was een zicht te bieden op zijn werkelijke profiel, achtergrond en verblijfplaatsen.

Waar verzoeker benadrukt dat hij gedetailleerde informatie kon geven over zijn verblijfplaatsen in Iran, wijst de Raad op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat het gegeven dat verzoeker van 14- tot 19- jarige leeftijd in Teheran heeft gewoond, niet afdoende is om de ongeloofwaardigheid van zijn eerdere verklaringen te herstellen. Het feit dat verzoeker tijdens zijn huidige verzoek aanhaalt dat hij voor langere tijd in Iran heeft gewoond, bevestigt alleen maar het vermoeden dat in de vorige beslissingen reeds werd aangehaald, namelijk dat verzoekers leefwereld veel groter was dan die van een simpele boerenjongen in Tagab. Daarenboven stelt de commissaris-generaal dat er nog bijkomende elementen zijn om te twijfelen aan de oprechtheid en geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn eerdere plaatsen van verblijf. Zo wordt opgemerkt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde omtrent de periode die hij na zijn terugkeer uit Teheran, nog in Afghanistan verbleef: "Zo verklaarde u tijdens uw interview op de DVZ in het kader van uw derde verzoek tot internationale bescherming dat u de laatste twee jaar voor uw vertrek in uw dorp Saki Khel in het district Tagab heeft gewoond (verklaringen MVA dd. 12/12/2019 nr. 10) terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde na uw vertrek uit Teheran nog ongeveer 2,5 jaar in uw dorp te hebben gewoond (CGVS dd. 4/2/2020 p. 13), wederom twee verschillende versies van de feiten zijn. Hoewel u nu een ander zicht geeft op uw verschillende woonplaatsen dan tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming kan hier omwille van bovenstaande vaststellingen niet zomaar geloof aan worden gehecht en bestaan er vooralsnog twijfels over de precieze periodes die u dan in Iran, in Saki Khel of elders zou hebben doorgebracht." Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, vermag voorgaande niet te weerleggen noch te ontcrachten. Zo verzoeker opwerpt dat, indien verwerende partij nog niet overtuigd was van zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen en zij op dat moment bijkomende vragen diende te stellen, wijst de Raad er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te "sturen", zodat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog.

Verder volhardt verzoeker dat hij allerm minst een hoger opgeleid persoon is en wijst hij nogmaals op de gangbare praktijk waarbij facebookprofielen worden aangemaakt door andere personen dan diegene van wie het profiel de naam draagt en het opgeven van verkeerde informatie om zo een breder netwerk aan facebookvrienden te kunnen bekomen. Ook hier wijst de Raad er op dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen geen ander zicht vermag te bieden op de dienaangaande vaststellingen in de bestreden beslissing.

Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoonst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het citeren uit en verwijzen naar algemene informatie die de desbetreffende situatie bespreken, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker voorhoudt dat het voor hem ondenkbaar is geworden om zich aan de Afghaanse normen en waarden aan te passen, dient opgemerkt dat dit motief vreemd is aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waar de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De islamitische normen en waarden betreffen algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. Het loutere gegeven dat verzoeker zich in Afghanistan zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op verzoekers fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Waar aangenomen kan worden dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst ingevolge zijn afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zou kennen, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

4.2. Waar verzoeker, onder verwijzing naar door hem gevoegde landeninformatie, betoogt dat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en in het district Tagab van de provincie Kapisa de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt en Kabul voor hem geen intern vestigingsalternatief kan uitmaken, gaat hij voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane motivering dat "u het CGVS nog steeds geen zicht geeft op uw verblijfplaatsen en uw profiel gezien u de facto aan uw ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent blijft vasthouden. Bijgevolg laat u nog steeds niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en blijft u halsstarrig weigeren aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging." Verzoekers betoog is derhalve niet dienstig.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht. Zij stelt dat haar verblijfplaats volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onduidelijk was, en preciseert thans dat uit haar nieuwe elementen blijkt dat zij 5 jaar heeft gewerkt in de bouwsector in Iran. Zij geeft aan dat zij bij een gehoor zou kunnen antwoorden op specifieke vragen. Tot slot stelt de verzoekende partij dat verwezen wordt naar haar Facebookprofiel, maar dat zij, zoals zoveel vluchtelingen, een Facebookprofiel heeft dat is aangemaakt door iemand anders.

4.1. De Raad leest in de bestreden beslissing vooreerst dat de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek heeft verklaard dat zij op veertienjarige leeftijd samen met enkele dorpsgenoten naar Teheran vertrok, waar zij gedurende 5 jaar in de bouw werkte. Met de loutere herhaling van deze activiteit ter terechtzitting gaat de verzoekende partij echter voorbij aan volgende grond van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing in dit kader en slaagt zij er niet in hieraan afbreuk te doen:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn verblijfplaatsen en profiel. Verzoeker heeft aldus gepoogd de bevoegde instanties intentioneel te misleiden. (...)

Waar verzoeker benadrukt dat hij gedetailleerde informatie kon geven over zijn verblijfplaatsen in Iran, wijst de Raad op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat het gegeven dat verzoeker van 14- tot 19- jarige leeftijd in Teheran heeft gewoond, niet afdoende is om de ongeloofwaardigheid van zijn eerdere verklaringen te herstellen. Het feit dat verzoeker tijdens zijn huidige verzoek aanhaalt dat hij voor langere tijd in Iran heeft gewoond, bevestigt alleen maar het vermoeden dat in de vorige beslissingen reeds werd aangehaald, namelijk dat verzoekers leefwereld veel groter was dan die van een simpele boerenjongen in Tagab. Daarenboven stelt de commissaris-generaal dat er nog bijkomende elementen zijn om te twijfelen aan de oprechtheid en geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn eerdere plaatsen van verblijf. Zo wordt opgemerkt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde omtrent de periode die hij na zijn terugkeer uit Teheran, nog in Afghanistan verbleef: “Zo verklaarde u tijdens uw interview op de DVZ in het kader van uw derde verzoek tot internationale bescherming dat u de laatste twee jaar voor uw vertrek in uw dorp Saki Khel in het district Tagab heeft gewoond (verklaringen MVA dd. 12/12/2019 nr. 10) terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde na uw vertrek uit Teheran nog ongeveer 2,5 jaar in uw dorp te hebben gewoond (CGVS dd. 4/2/2020 p. 13), wederom twee verschillende versies van de feiten zijn. Hoewel u nu een ander zicht geeft op uw verschillende woonplaatsen dan tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming kan hier omwille van bovenstaande vaststellingen niet zomaar geloof aan worden gehecht en bestaan er vooralsnog twijfels over de precieze periodes die u dan in Iran, in Saki Khel of elders zou hebben doorgebracht.” Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, vermag voorgaande niet te weerleggen noch te ontkrachten. Zo verzoeker opwerpt dat, indien verwerende partij nog niet overtuigd was van zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen en zij op dat moment bijkomende vragen diende te stellen, wijst de Raad er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de

verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te “sturen”, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog.” (eigen onderlijning)

De verzoekende partij houdt ter terechtzitting voor te preciseren, doch zij komt in wezen dan ook niet verder dan het louter herhalen van reeds aangehaalde elementen. Hoe dan ook reikt zij met haar algemeen betoog geen belangwekkende elementen aan die een ander licht werpen op voorgaande concrete vaststellingen.

4.2. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aangeeft dat zij bij een gehoor zou kunnen antwoorden op specifieke vragen, wijst de Raad er verder op dat het de taak van de verzoekende partij is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te brengen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door de verzoekende partij aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door de verzoekende partij aangebrachte elementen, elementen zijn die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Tevens wijst de Raad erop dat, in zoverre de verzoekende partij hieraan een gebrek aan gehoor tracht vast te knopen, uit het administratief dossier blijkt dat zij op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen werd gehoord op 4 februari 2020 in aanwezigheid van haar advocaat en werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig was. (administratief dossier, stuk 4) De verzoekende partij werd dan ook in de gelegenheid gesteld haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor te brengen en de elementen verder toe te lichten. Tot slot heeft de verzoekende partij ook de mogelijkheid benut om door middel van onderhavige procedure haar grieven voor te leggen.

In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting voorhoudt dat het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen toekwam om specifieke vragen te stellen en tracht de bal in het kamp van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te leggen, kan zij gelet op het voorgaande dan ook niet worden gevolgd.

4.3. Verder kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting betreffende haar Facebookprofiel wederom niet verder komt dan het louter herhalen van eerder aangebrachte argumentatie.

In de bestreden beslissing staan hieromtrent volgende pertinente motieven te lezen: *“In verband met uw profiel dient opgemerkt te worden dat de eerder gedane vaststellingen nog steeds van tel zijn. Zo werd uw eerste verzoek tot internationale bescherming geweigerd omdat de verklaringen die u aflegde omtrent uw achtergrond in scherp contrast stonden met de gegevens die werden terug gevonden op uw twee Facebookprofielen (die u aanvankelijk voor het CGVS verzweeg) én omdat uw verklaringen hieromtrent niet konden overtuigen. Zo bleek uit uw twee verschillende Facebookprofielen dat – hoewel u analfabeet zou zijn – u verschillende teksten had gepost, u 15 verschillende boeken had geliket en u bij uw personalia aangaf een hogere opleiding in de Ghazi Osman High School in Tagab en aan de Universiteit van Kabul te hebben genoten. Verder bleek dat u met verschillende mensen bevriend was die banden hadden met Kabul of in Kabul gestudeerd hadden. De RvV was tijdens de beroepsprocedure van oordeel dat, hoewel aannemelijk is dat verzoekers niet altijd correcte informatie op hun Facebookpagina postten, u getracht had bepaalde informatie over uw profiel en/of verblijfplaatsen voor de asielinstanties verborgen te houden door te liegen over het bestaan van uw Facebookprofielen. De RvV was eveneens van oordeel dat minstens diende te worden vastgesteld dat u een hoger niveau van geletterdheid zou hebben dan u wou laten uitschijnen en dat u wellicht langer naar school bent geweest dan u beweerde. In het kader van uw derde verzoek tot internationale bescherming verklaarde u dat u drie jaar naar school bent geweest en dat u een beetje op school heeft leren lezen en schrijven. Schrijven zou moeilijker zijn, lezen zou vlotter gaan (CGVS dd. 4/2/2020 p. 5). Geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming verklaarde u slechts dat u wel gezegd had dat u niet kon schrijven en dat u gezegd had dat u tot het derde jaar naar school was geweest (CGVS dd. 4/2/2020 p. 5). De vaststelling dat u bewust informatie over uw sociale media verzweeg en dat er dan ook vermoed kan worden dat u hoger opgeleid bent dan u doet vermoeden, blijft dan ook vast staan. Gezien de verklaringen die u nu aflegt liggen in lijn liggen met wat u reeds tijdens uw eerste verzoek aanhaalde, namelijk dat u één jaar langer naar school*

zou zijn geweest, dat u wel zou kunnen lezen en met moeite zou kunnen schrijven, verandert er dan ook weinig aan eerder gedane vaststellingen.”

Door ter terechtzitting aan te halen dat zij, zoals zoveel vluchtelingen, een Facebookprofiel heeft dat is aangemaakt door iemand anders, biedt zij geen aannemelijke uitleg voor haar houding en kan zij gelet op voormelde vaststellingen niet overtuigen. De Raad herneemt dan ook volgende grond van voormelde beschikking waaraan geen afbreuk wordt gedaan:

“Verder volhardt verzoeker dat hij allerminst een hoger opgeleid persoon is en wijst hij nogmaals op de gangbare praktijk waarbij facebookprofielen worden aangemaakt door andere personen dan diegene van wie het profiel de naam draagt en het opgeven van verkeerde informatie om zo een breder netwerk aan facebookvrienden te kunnen bekomen. Ook hier wijst de Raad er op dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen geen ander zicht vermag te bieden op de dienaangaande vaststellingen in de bestreden beslissing.”

4.4. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen valabele argumenten formuleert die een ander licht kunnen werpen op de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Door het voeren van een algemeen betoog, door het herhalen van elementen of, naar eigen zeggen, te preciseren, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS